Ч. 191. Неділя 6 вересня (24 серпня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З'їзд міністрів в Зальцбурзі. — Православний синод а ґр. Толстой. — З Туреччини. — Справа марокканьска.

Міністри бар. Еренталь і Тіттоні відбули вчера конференцию, котра тревала майже три години. Над чим они радили і що урадили, се оповішує урядовий комунікат, висланий із Зальцбурґа: З'їзд Тіттоні'го і бар. Еренталя єсть новим доказом взаїмного довіря і спільного поступованя Італії і Австро-Угорщини в справах дотикаючих союзні держави. З'їзд в Зальцбурзі мав нагоду роздивити ся не лиш в загальнім положеню в Европі, але також і в справі Туреччини, в котрій від літа настала глубока зміна відносин. Відповідно до особистих відносин обох міністрів становище занятє в інтересі Італиї і Австро-Угорщини було сердечне і повне довіря. Супротив Туреччини занято вже перед тим становище в Римі і Відни, а инші кабінети суть зовсім такої самої гадки. Вижидаюча і прихильна позиция супротив нового правительства в Туреччині і бажане, щоби оно могло сконсолїдувати ся та стати елементом европейского мира, єсть нині загальним кличем („mot d'ordre").

Дальше доносять із Зальцбурґа: Вернувши з прогульки по місті, приймив мін. Тіттоні репрезентантів праси, котрим сказав, що у виданім о его конференциї з бар. Еренталем комунікаті єсть наведене все, що було предметом конференциї і він крім того не може нічого більше сказати. Відтак вказав на мирний розвій подій в Туреччині і сказав: Бажаємо, щоби той мирний розвій тревав і дальше. Наконець висказав радість з приводу сердечного принятя, якого зазнав у бар. Еренталя.

„Popolo Romano" обговорюючи з'їзд італїяньского міністра справ заграничних Тіттоні'го з бар. Еренталем, пише що слідує: Не будучи пророками, мусимо нині сказати, що з'їзд може лиш ствердити повну згоду в політиці обох держав. Заведене конституциї в Туреччині обовязує держави заняти вижидаюче становище. Лиш коли би конституция показала ся безсильною в справі реформ, держави мусіли би на ново розпочати реформаторску акцию.

Петербурґска аґенция телеґрафічна доносить: З нагоди приготовлень, які роблять ся в ціли торжественного обходу 80-тих роковин уродин ґр. Льва Толстого, синод видав відозву до всїх православних. В тій відозві сказано, що ґр. Толстой від вісїмдесяти років мин. столїтя поклав великі заслуги около лїтератури і став славним в цілім сьвіті, але від того часу змінив нараз свою лїтературну діяльність, атакуючи християньство і виступаючи ворожо против православия. Отже віддаванє чести чоловікови, котрий відпав від християньства, зробило би злий вплив на молодіж і людий слабих і длятого синод взиває всїх православних, щоби вздержали ся від сьвяткованя того торжества, та поручає духовеньству, щоби розширяло серед вірних письма порікаючі науку Толстого.

Утворений в Солуни новий клюб болгарский оголосив політичну проґраму, на котру мабуть згодять ся всї орґанїзациї болгарскі, які суть в Македониї. Проґрама тота містить в собі слідуючі точки: Розвиток конституцийної свободи і провінціональної самоуправи, плеканє і розвій болгарскої культури; удержуванє дружних відносин з иншими народностями в цїли спільного підпираня могучости і добра оттоманьскої держави; поліпшенє економічних відносин держави.

З Константинополя доносять: Міністер справ заграничних заперечує вість декотрих часописий, мов би то він приймав босаньску депутацию. Міністер справ внутрішних видав

---

17)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З англійского — Томи Кобба.

(Дальше)

— Як же виглядала тота пані? — допитував ся Арнольд. — Кажеш, що она була чорно убрана.

— Ціла була чорно убрана, лиш видко було білі руки а лице мала заслонене густою воалькою.

— Дивна річ, ходити о другій годині досьвіта по селу! Щож ви на то, пане Ферфорд?

— Вибачте, що ви сказали? — спитав Овен. — Ще ніколи не чула Фльоренсия, щоби его голос так дрожав.

— Я гадаю, що то якась дивна річ — повторив Арнольд, — щоби якась заслонена, чорно убрана пані ходила в ночи по улици і хотів би почути ваш погляд о тім.

— Я — я не знаю, що на то сказати! — Овена лице прибрало знов природну краску і він по хвили прикрого змішаня підійшов до Фльоренсиї, щоби з нею попрощати ся. — Позвольте, панно Дервент, що пожелаю вам доброї ночи!

— Вже так вчасно! — шепнула Фльоренсия, але Ферфорд подивив ся на неї такими благаючими очима, що она его вже не затримувала. Він стиснув їй сердечно руку і вийшов, не зважаючи ані трошки на присутність Арнольда.

Ледви що двері замкнули ся, як вже Арнольд схопив ся заворушений із свого місця. — Чому ти, Фльоро — відозвав ся він — не сказала мені давнійше нічого про тоту якусь загадочну женщину?

— Бо она не прийшла мені скорше на гадку.

— Розуміє ся, що она найблизшою нашою сусідкою.

— Длячогож ти так припускаєш?

— Як ти можеш ще питати, коли Ферфорд сам очевидячки зрадив ся. Ти повинна була вже давно мені о тім сказати. Ти не повинна передо мною таїти ся. Тепер бодай виджу сліди, яких мені треба держати ся.

— Не розумію, до чого ти то говориш.

— Ще не розумієш? Послухайте, Фльоро. Або стрийко Родерих вийшов з власної волі з дому, або він відобрав собі житє, або его хтось убив зрадливим способом. Чоловік, котрий сам собі житє відбирає, не може сховати свого трупа, до того треба другої особи. Не можу ані сьвященика, ані доктора ані якого небудь иншого чоловіка без причини підозрівати о таку провину; мусимо длятого підозрівати когось иншого о той злочин; мусимо длятого мати на оці тих людий, що стоять поза нашим кругом, на примір отсю незвістну женщину. Хтож там мешкає в тім „Лїснім виді?"

— Овен Ферфорд.

— Ну так, але хто мешкає у него?

— Ніхто крім его челяди — відповіла Фльоренсия з неохотою.

— Чей же не будеш казати, що хтось був у него, але...

— Зажди, люба Фльоро. Ти запримітила так само як і я, що він знає про ту якусь женщину. Я ще не видів, щоби хтось так змішав ся, як Овен Ферфорд. Коли згадана пані не жиє десь таки зовсім близько, то дежби она була? Певно в Рукфільдї а то треба буде довідати ся так скоро, як лиш можна.

— Я сказала тобі все, що знаю — відповіла Фльоренсия.

— То не богато; лиш Ферфорд сам один знає правду. Так само як в понеділок в ночи, могла она й в иншій порі ходити по селу — чому би не в тій злощасній хвили, коли стрийко Родерих пропав? — она одинока, що могла би нам сказати, котрою дорогою він ішов.

— Як би тота женщина, хто би она й не була та й де би не мешкала, могла нам сказати, то після мого переконаня була би то вже давно зробила — сказала Фльоренсия рішучо — она не має ніякої причини робити з того тайну.

— Того не знаю — сказав на то Арнольд — на всякий случай позістане то для нас ще найлїпший слід, на який ми впали — ми викрили женщину, про котру ніхто нічого не чув а котра без сумніву мешкає в селї і з причин, які відносять ся до єї особи, набрала навички ходити пізно в ночи по улици.

— То лиш раз виділи єї в ночи на улици.

— Дальше мусимо й то взяти на увагу — говорив Арнольд дальше, не зважаючи на то,

до всіх провінціональних властий окружник, поручаючий енерґічне виступлене против осіб, котрі хотіли би нарушувати спокій.

Париска „Temps“ доносить: Міністер Мулея Гафіда, Ель Манеабі заявив, що Мулей Гафід дає поруку свого льояльного становища супротив межинародних договорів і признає, що інтереси Марокка вимагають удержуваня з Франциєю дружних відносин. Коли Мулей Гафід дасть дійстно відповідну поруку, то Франция без сумніву признасть єго султаном Марокка. Насамперед однак мусить ще показати ся, чи Мулей Гафід єсть дійстно паном Марокка. — Та сама ґазета доносить, що Німеччина не признасть Мулея Гафіда султаном Марокка, доки не признають єго инші держави.

Аґентия Гаваса єсть управнена заявити, що ніяка ґазета не одержала ніяких вістий о змісті французско-ішпаньской ноти, длятого всякі донесеня о тім змісті суть лиш пустими комбінациями. Ноту французску предложено ішпаньскому правительству а до вчера пізного вечера не наспіла ще була відповідь.

Новинки.

Львів, дня 5-го вересня 1908.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник яко Президент гал. Дирекциї лісів і домен державних переніс: люстратора лісів Володим. Каратницкого з Ворохти до Дирекциї у Львові: люстр. Арт. Хвалибоґовского з Тиняки до Уторон; управ. лісів: Ів. Колка з Татарова до Пасічної; Йосифа Шмида з Зеленої до Львова; Кар. Гаску з Рафайлової до Львова; Март. Кавецкого з Тустанович до Зеленої; Стан. Шіндлєра з Пасічної до Тиняви; Едв. Лисовского зі Львова до Татарова; Мечисл. Джимуховского з Уторон до Тустанович і поручив новоіменованому управителеви, Ферд. Яворскому управу округа господарского в Рафайловій, а провізоричну управу округа господарского Ворохта, асистентови лісництва Меч. Байльови. — Президия краєв. Дирекциї скарбу іменувала в етаті особовім голов. Каси у Львові і філіяльн. в Кракові офіциялами касовими в X кл. ранґи пров. офіциялів: Ал. Давидовича, Юл. Ткачова, а пров. офіциялами гол. Каси у Львові Йос. Паврсфельда і Ар. Андагавіго.

— **Дрібні вісти.** Львівский маґістрат оголошує конкурс на 4 премії по 1.120 К для убогих реміснячих челядників з фондациї ім. Блянка, з реченцем внесеня подань до 30 вересня. — На ул. Городецкій знайдено золотий ковток з диямантом.— Від 5 с. м. буде межи Ряшевом а Чернівцями курсувати віз реставрацийний при поспішних поїздах.— В Ряшеві засуджено на кару смерти через повішене селянина Михайла Кота за убите своєї жінки.— В місті Нізіґана в Японії лютить ся страшенна пожежа; звиш 4000 домів стоїть в полуміни.

† Померли: Климентий Колаковски, колишній редактор черновецкої „Gazet-и Polsk-oї“, хорий вже від довшого часу, помер вчера по полудни.

— **З Руского Інститута для дівчат** в Перемишли звертає ся домашний Заряд до Вп. родичів та опікунів інститутою з просьбою, щ би були ласкаві заосмотрити їх у всякий одяг так, аби не треба було єго ані доповнювати, ані направляти. Поручуване ріжних покупок домашному Зарядови Інститута булоб лиш обтяженєм осіб призначених до надзору, що при теперішнім зрості числа інститутою було би понад всякі сили і зовсім неможливе. Також заявляє заряд, що всякі конечні направки довершувані будуть в Інституті лиш на кошт родичів чи опікунів.

— **Вписи** до Висшого музичного Інститута Тов—а ім. Мик. Лисенка відбувати ся будуть почавши від 13 вересня, що день між год. 10 а 12 рано і між 3 а 4 год. з полудня в льокали Тов. „Народний Дім“ (ул. Театральна 22) II поверх (через ґалерию на право). Наука розпічне ся дня 15 вересня. Близших письменних інформаций уділює голова тов. проф. Волод. Шухевич, Львів, ул. Собієчини 7.

— **Пригода на зелїзници.** Дирекция зелїзниць державних у Львові подає до відомости: Дня 5 вересня перед 3 год. над раном наїхали на себе поїзди товарові ч. 1762 і 1773 недалеко стациї Синевідско вижнє і внаслідок того ушкоджена лиш одна машина поїзду ч. 1773 а зі служби поїздової потерпіли контузий: топник і управитель поїзду ч. 1773 сильнійших а 5 кондукторів — лекших. Оба поїзди затягнено до стациї Синевідско а ранених функціонарів вислано до Стрия поїздом ч. 1713, котрий опізнив ся о годину. Рух поїздів відбуває ся правильно. Доходженя розведено.

— **Збожеволїлий комісар поліциї.** У Франкфурті над Меном збожеволів сими днями нагло комісар поліциї Граффундер і арештував одного поліцая та „засудив“ єго на 25 літ вязниці а відтак вислав до німецкого цісаря депешу з повідомленєм, що вже відправив зі служби всіх поліцаїв в цілій державі та засудив їх на довголітну вязницю. Цісар не повинен під ніяким услівєм їх помилувати, бо то шайка розбишаків найгіршого рода. Божевільного відставлено до дому для хорих на умі.

— **Для станиславівскої епархії.** Подає ся до загального відома П. Т. членів товариства сьв. Ап. Петра станиславівскої епархії, що дня 8 вересня відбудуть ся загальні збори членів тов. в салі гр.-кат. духовної семінариї в Станиславові о год. 10 евентуально о 11 перед полуднем.

— **Шкарлятина в Галичині.** До дня 3 с. м. було у Львові 273 недужих на шкарлятину. З тих подужало 17, померло 1 а позістає в лїченю 255. Крім Львова обняті пошестю шкарлятини отсї села і місточка у східній Галичині: В бобрецкім повіті громада Ходорів; в брідскім повіті місто Броди; в бучацкім: Бучач, Лешанці і Пужники; в дрогобицкім: Горуцко; в гусятиньскім: Копичинці і Зелена; в ярославскім: Ярослав, Мякиш новий і Тухля; в каменецкім: Стоянів і Верблявни; в косівскім: Кобаки, Старі Кути і місто Кути; в львівскім: Зарудці, Зашків і Винники; в надвірняньскім: Делятин і Добротвір; в перемискім: Поповичі; в перемишляньскім: Кореличі; в рогат.: Бурштин, Демянів і Рогатин; в рудецк.: Ґрімно, Хишевичі і Коропуж; в снятиньскім: Белелуя; в тернопільскім: Тернопіль і Ладичин; в теребовельскім: Могильниця, Слобідка янівска, Лашківці і Вербівці і в жовківскім повіті: Туринка, Жовква і Батятичі.

що сказала Фльоренсия, що Овен Ферфорд, коли слухав твого оповіданя, зрадив своїм поведенєм, що вже знає то, що ти хотіла єму розповісти. Замість дати нам пояснене тої неясної для нас події, він лиш дуже змішав ся. Кажу тобі щиро, що не спічну доти, доки не довідаю ся, що то за женщина і яка єї минувшість.

— Коли хочеш то зробити, — сказала на то Фльоренсия — то мені здає ся, що до того одинока честна дорога спитати отверто самого Ферфорда.

Хоч і як Фльоренсия бажала довідати ся правди, то все-таки не була би ніколи особисто з Овеном о тім заговорила тай не хотіла зробити ні найменшого кроку, щоби викрити тайну, з якою молодий чоловік очевидно так дуже крив ся. Мимо того мусїла признати, що Овен зрадив ся і що мусїв докладно знати особу, котрої поява так дуже перепудила Гальшку.

— Не гадай собі що я такий дурний — відозвав ся Арнольд з обуренєм — противно, буду старати ся побити того чоловіка єго власним оружием.

Фльоренсия вже на то нічого не сказала і небавком по тім сказала братови добраніч. Тепер думала лиш о Овені. Она вже від давна здогадувала ся, що якась тайна затроює єму єго житє а нині набрала ще й того переконаня, що тота якась незнакома грає в тім ролю. Але то, щоби тота незнакома стояла в якійсь звязи зі щезненєм єї батька, уважала она за просту безумність і бажала навіть, щоби Овенови мимо всїх змагань Арнольда удало ся й дальше укрити тайну свого дому перед очами сьвіта. Фльоренсия почула ся противницею Ферфорда.

Вже на дворі зачинало сїріти, коли благодатний сон замкнув їй очи а засипляючи думала ще про самотного чоловіка: Що могло вязати Овена з тою дивною женщиною? Чи могло би то бути, щоби то була єго жінка?

13. Глава.

Auto-da-fé.*)

— Чи можу вас просити на одно слово, пане доктор! — Арнольд Дервент ждав коло сходів на доктора Вірета, коли той на другий день рано виходив від недужої Анни. — Може би ви пішли на хвилиньку зі мною до бібліотеки? Я впав на слід.

— Гм! То було би дуже скоро — сказав др. Вірет, коли ішов з Арнольдом до бібліотеки, де й Фльоренсия небавком явила ся.

— То така вже моя вдача — відповів на то Арнольд — коли до чогось возьму ся, то мушу завсїгди в як найкоротшім часі довести до кінця. Я маю підозріне на ту женщину, котру Гальшка в понедїлок в ночи стрітила на селї.

— Гальшка дурна! Коли ваші слїди туди ведуть, то не богато нам поможуть.

— Коли бо не так, докторе — сказав на то Арнольд — може бути, що дївчина й дурна, але то би зовсім не пошкодило єї очам. То річ певна, що Гальшка стрітила якусь особу. Чи ви знаєте нашого сусїда Ферфорда?

— Нї! — відповів Вірет. — Єго нїхто не знає — менї здає ся, що він і не хоче, щоби єго хтось знав — я то зовсїм добре розумію.

— Мій тато а пан Ферфорд були собі приятелї — відозвала ся тут Фльоренсия і спустила очи в долину.

— Так, а вчера вечером був він у нас в гостинї — сказав Арнольд. — Знаємо, що тота якась панї ішла в понедїлок в ночи улицею через село — чомуж би то не мала она й в ночи з четвертого мая то само зробити. В сїм случаю заложив би ся я не зати о що, що й стрийко Родерїх мусїв єї стрїтити.

— І через цїлий час не сказав нїчого о тїй стрїчи — докинув тут недовірчиво др. Вірет — то менї дуже неймовірним видає ся. Женщини готові далеко скорше то вибовтати, що знають.

— Ви виставляєте мою терпеливість на тяжку пробу, „пане докторе!“ — Коли кождий здогад уважаєте за неможливий, то всяка нарада не поможе нїчого. — Я витворив собі теорию — скоро она покаже ся без стійности, то я єї покину а придумаю собі нову — але насамперед треба єї випробовати. Того не можете заперечити, що в цїлїй справі щось по псувало ся. Я готов присягнути, що та женщина стоїть в звязи з Ферфордом і по всїй імовірности єсть єго жінкою.

— Що вам прийшло до голови! — відозвав ся на то Вірет. — Звідки приходите до такого припущеня?

— Десь она мусить мешкати — Ферфорд єсть нашим найблизшим сусїдом а нїколи й словечком не згадав про ту женщину, — знав, що в тїм єсть якась тайна.

— А вжеж — відозвала ся тут Фльоренсия. — Ферфорд чей не буде о тїм говорити, що вас не обходить.

— Без сумнїву має важну причину — докинув Арнольд борзо. — В день не показує ся нїколи а жиє як нїчна птиця; хибаж то не дивно?

(Дальше буде).

*) Видане вироку або засуд в середновічних часах, силою котрого людий живцем палено.

Всячина
для науки і забави.

— Загадочні палії. Бувало вже нераз так, що вибух огонь в такім місци, де нїхто з огнем не мав нїякого дїла, анї не можливо було, щоби хтось огонь підложив. То вже люди знають, що н. пр. камінне вуглє зложене на купі, прядиво, бавовна або й сїно може иноді само від себе займити ся; буває то в наслїдок хемічного процесу, о котрім однак тут не будемо говорити. Але буває нераз і так, що огонь займе ся в так загадочний спосіб, що нїхто би навіть не повірив, що так може бути. Кілька таких загадочних случаїв підпаленя хочемо тут навести на доказ, як чоловік повинен бути завсїгди осторожним.

Загадочним палїєм може н. пр. бути сонце, а то ось в який спосіб. Др. Найсер, професор в институтї досьвідної терапії у Франкфуртї, розповідає про такий случай: Одного горячого дня о 5 год. по полудни, входячи до ляборатoрії, побачив він що з дубового ляборатoрийного стола курить ся густий дим, і пересьвідчив ся, що димляче місце сильно розпалене. Спершу гадав, що се стало ся від сїрнички, однак небавком побачив, що яких 8 цент. від димлячого місця стояла лїтрова реторта (склянна баня) повна води, а наставлена до сонця палила мов сочка і то так сильно, що тверде дубове дерево почало горіти. Кілька нових досьвідів потвердило сей здогад. Притім вікно було зачинене, а місце де стояла реторта, віддалене від вікна о 3 до 4 метри. Колиб так стало ся було, каже др. Найсер, в недїлю по полудни і повстав був пожар, то нїхто не погадав би був про реторту, а всї гадалиб, що хтось обходив ся неосторожно з огнем. В ляборатoриях, де находить ся звичайно богато запальних материялів, треба проте тямити про сонце-палїя.

Одного разу стало ся сонце палїєм в слїдуючий спосіб: На дощцї від вікна, близько пальних материялів, лишив хтось запалену парафінову сьвічку в лїхтари а коло неї коробку з сїрниками, котра ще й була до половини розсунена. Сонце пригріло на сьвічку так сильно, що парафіна змякла і сьвічка вігнула ся в двоє якраз на стілько, що еї горіючий конець досягнув до сїрничків в коробцї і запалив їх. На щастє спостережено дим ще завчасу і не допущено до пожежі.

В иншім случаю став ся палїєм вовняний мяч. Помешканє було осьвітлюване ґазом і від стїни виходила ґазова рура, котру можна було або до стїни навернути або так, щоби она виставала на комнату. Недалеко від тої рури була мала поличка, на котрій поставлено мяч (пилку) і підбивач до неї. Ґаз сьвітив ся а его полуминь горіла в скляннiй бани. Хтось навернув руру до стїни, так що баня з полуминею зробила ся близько полички в долинї. Хто то зробив, не припускав, що мяч від подуву вітру крізь вікно скотить ся з полички і то якраз на саму баню над ґазовою полуминию. Мяч зачав горіти і куснї з него падали на диван на землю, котрий також зачав горіти. Аж коли густий дим зачав добувати ся крізь вікно, спостережено пожежу і пригашено а близші розслїди показали, від чого займило ся і хто був тим загадочним палїєм.

Нїхто би не погадав, що нитки навивані на цївочцї могли би стати ся палїєм а однак і то вже бувало. Нитки з цївочки розвивають ся, як звістно, досить легко і часто самі від себе. Таку цївочку з нитками поставлено на ґзимс від печи вистелений паперами. Нитки розвинули ся і сягнули аж до печи, в котрій горіло, а огонь по нитцї дійшов аж до паперу на ґзимсї та й его підпалив.

Що дивнїйше може комусь здавати ся, що одного разу о мало що вода не стала ся палїєм та не підпалила цїлої хати. А головна вина спала би була тодї на кухарку, котра забула закрутити руру від водопроводів. Під рурою була заткана водойма (мушля). Кухарка поставила на край водойми коробку з сїрничками а близько неї на стільчик горіючу лямпу і сама вийшла Тим часом набігло до водойми тілько води, що она досягнувши до берега, струтила коробку просто на лямпку, від котрої скло пукло і сїрнички займили ся.

Всї такі і тим подібні случаї показують, як треба бути осторожним і на все памятати, щоби устеречи ся і загадочного палїя.

— Дипльоматичне представленє. Коли перші сиямскі посли в 1860 р. приїхали до Анґлії, приняла їх анґлійска королева Вікториа в Льондонї на торжественній авдиенциї. Після звичаю в своїм краю лїзли они всї рачки до престола. Посольство складало ся з десяти мужа, котрі уставили ся були в двох рядах один за другим і так лїзли. Представленє відбуло ся о стілько зовсїм добре. Посли були очевидно вправні і руки лїзучого позаду не притиснули одежі попередника. Але по скінченій авдиенциї треба було назад лїзти через цїлу довгу ґалерию сьв. Юрия, що служила за тронову салю. Обернути ся не важили ся они задля почести для могутної володітельки. Оґже проводир посольства дав тому, що був за ним знак, до вертаня в той спосіб, що попросту копнув его ногою в голову а той зателеґрафував таким способом дальше, аж остаточні всї одержали так запрошене до виходу із салї. Оба послaнники на самім задї почали зараз сунути ся рачки взад і то о скілько можна як найскорше. При тім однак засунули ся в кут і тепер настала сьмішна до розпуки сцена. Оба задні не могли вже дальше сунути ся а передні, не знаючи того, сунули ся дальше і як крига з весни підчас повени висували ся один на другого, аж остаточно всї збили ся в купу, не знаючи, що тепер робити, бо сунути ся знов наперед нїхто з них не важив ся. Остаточно служба двірска, котра лиш на силу здержувала ся від сьміху на цїле горло, вибавила їх з того трудного положеня в той спосіб, що казала обом заднім проводирям сунути ся трохи більше на ліво і так остаточно посольство „порачкувало чемно“ назад.

— Повість а дійстність. Славний анґлійский повістеписатель Юрий Мередіт жив дуже скромно. Остаточно казав побудовати собі дуже хороший але й дуже маленький дімок. Підчас того коли дім будував ся, прийшла до него якась молода панї з припоручаючим письмом від одного з его приятелїв. Мередіт принaв еї дуже радо і з немалою гордостию водив еї по новім домі.

Але дама з виразом розчарованя сказала до него. Він в своїм повістях описуєте завсїгди великі твердинї і богаті та красні замки а самі будуєте тепер такий малий дімок.

— Тому дуже проста причина — відповів повістеписатель — слова не коштують нічого, але цегла дуже дорога.

— Між сусїдами. Альфонс Карр, звістний француский гумарист, пробуваючи на селї. мешкав в сусїдстві якогось ґрафа, котрий мав велику, славну в цїлій охрестности бібліотеку. Одного разу післав Карр до того ґрафа, котрого не знав особисто, і казав его просити о випозиченє якоїсь книжки. Ґраф казав ему відповісти, що з засади нїгде не дає з дому нїкому книжок; нехай Карр прийде собі до бібліотеки а тут може собі й цїлий день читати.

Небавком опісля треба було ґрафови коновочки до підливаня, такої яку він видів у свого сусїда, і він післав ей позичити. Тодї казав Кар ему відповісти, що з засади не дає коновочки до підливаня з дому нїкому, але коли пан ґраф хоче підливати, то може й цїлий день підливати в его городї.

— Добре відтяв ся. Славному фільософови Кантови розпоров ся був трохи рукав від сурдута. Один з его знакомих, котрий любив удавати дотепного і часом людем в той спосіб докучати, зобачив розпорений рукав і показуючи на дірку, сказав: „Ось куди ученість виглядає“. На то відповів Кант коротко: А куди дурнота заглядає — і відвернув ся від него.

Телеґрами.

Зальцбурґ 5 вересня. Мінїстер справ заграничних бар. Еренталь від'їхав нинї рано о 8 год. до Берхтельґаден, щоби зложити візиту нїмецкому секретареви державному для справ заграничних Шенови. По полудни вертає мінїстер до Зальцбурґа.

Прага 5 вересня. Нинї відкрито тут межинародний конґрес палат торговельних і промислових. Відкритя довершив Архікн. Кароль Франц Йосиф в присутности мінїстра торговлї Фідлєра. Репрезентовані були всї австрийскі палати торговельні і майже всї держави европейскі і Сполучені Держави.

Марієнбад 5 вересня. Король Едвард від'їхав вчера до Анґлії а при пращаню висказав надію, що в слїдуючім роцї знов тут верне.

Вайдгофен 5 вересня. Мінїстер просьвіти др. Мархет занедужав на легке запаленє судин лімфатичних.

Париж 5 вересня. Президент мінїстрів Клемансо вернув тут нинї з Карлсбаду.

Сан Себастіян 5 вересня. Іспаньский президент мінїстрів Маура відбув конференцию з мінїстром справ заграничних в справі француско іспаньскої ноти.

Константинополь 5 вересня. Турецкі часописи потверджують, що на основі санкціонованої ухвали мінїстрів всї арештовані давнїйше мінїстри і достойникибудуть випущені на волю.

Лісбона 5 вересня. Палата панів приняла ухвалені палатою послів межинародні угоди і договори.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 1 вересня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·70	до	10·90
Жито	8·50	до	8·70
Овес	6·70	до	6·90
Ячмінь пашний	7·—	до	7·30
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	70·—	до	75·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

За редакцию відповідає: Адам Крехoвецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).